

ՀԱՅ ԼԵՋՈՒ

ՄԻՒԹԱՐ ԱՐԱԱՀՕՐ

ՄՕՐՍ ստինքէն շիթ առ շիթ կաթեցար շրթներուս մէջ կիսարաց:

Օրօրերդս եղար գգուանուշ:

Սարսուցիւր համբոյրին հետն այտիս վրայ:

Եւ դու, մայ, իմ առաջին ճիչս ես բերկրանքի:

Նստած ծունկին՝ նախ շարժելով ձեռքս մարմնոյս վրայ թոթովեցի քեզ, համբեցի մատներուս հետ, ամէն բառիս կիսահունչ՝ ստանալով քաղցրութիւնը մօրս ժպիտներուն, համբոյրին:

Խաղընկերներ մտերիմ՝ յետոյ ոստոստեցինք միասին արեւուն տակ մեր դաշտերուն:

Միւրազուարճ ձայներովդ հիմա բուրեան թերթիկներու նման ծաղկի՝ կը թրթռաս շրթներուս վրայ և աչերէս կը կաթիս ցաւիս հետ:

Հայ լեզու, աղօթքի պէս, աչերս փակ, երկիւղած կը քաղեմ քեզ ամէն օր: Ու կը տեսնեմ ոսկիէ ճարմանդներու նման իրարու ազուցուած գանձերդ անգին:

Ասպետներդ արե՛ ուր խղիւղեցանք մէջ փարթամ զիս տարին ածուէ ածու՝ ուղղելով իրանս, և արեւուդ տակ կապեցին մտքիս թեւեր երփներանգ հիւսուած շքեղ թոյրերէդ*:

Գ. ԳԵՂԱՐՔՈՒՆԻ

* Յարգ. քանաստեղծը որպէս իման Միխիթարեան, սիրով կը նուիրէ Հայ գրականութեան անմահ լուսաւորչի յիշատակին Միխիթարայ մահուան տօթիւ 27 Ապրիլ 1749:

Մ: Խ.